

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VI.21.787/2015/11.

A tanács tagjai: . Kollár Márta a tanács elnöke
. Puskás Péter előadó bíró
Tamáné dr. Nagy Erzsébet bíró

A felperes:

A felperes képviselője: . Pozsonyi András ügyvéd

Az alperesek: I. rendű
II. rendű
III. rendű
IV. rendű
V. rendű

A IV. rendű alperes képviselője: . Kecskés Katalin ügyvéd

A per tárgya: 11.133.913 forint tartozás
megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Ítéletábra
Pf.V.20.183/2014/27/I.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Törvényszék
4.P.20.914/2013/16.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróság 16. sorszámú ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja azzal, hogy a III-IV. rendű alperesek marasztalása egyetemes.

- Kötelezi a IV. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a

felperesnek 1.670.000 (egymillió-hatszázhetvenezer) forint fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költséget.

- Kötelezi a IV. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A III. rendű alperes jelentős beruházásba kívánt kezdeni F.-n, de nem állt hozzá rendelkezésére a szükséges tőke. Az I. rendű alperes közreműködésével megismerkedett egy olasz üzletemberrel, aki vállalta volna a projekt finanszírozását, de a folyósítandó kölcsön feltétele az volt, hogy a III. rendű alperes kellő önerővel rendelkezzen. A felperes - annak érdekében, hogy a projekt keretében az ingatlanát megvásárolják - vállalta ismerősével, a perben nem álló J. I.-vel együtt az önerő biztosítását. A felek több más személlyel együtt 2005. december 30-án Zágrábba utaztak az olasz üzletemberrel való tárgyalásra és ügyletkötésre. A felperes ekkor az önerő igazolására átadott 14.000.000 forint értékű USD-t a II. rendű alperesnek, aki az I., III., IV. és V. rendű alperesekkel együtt tárgyalásokat folytatott az olasz üzletemberrel. A felperes által rendelkezésre bocsátott pénzt az alperesek, bár erről korábban nem volt szó, odaadták az olasz üzletembernek, aki ekkor nagyobb összegű, mint utóbb kiderült hamis eurót adott át nekik. A felek és kísézőik miután észlelték, hogy hamis pénzt kaptak és az átadott pénzeszeget elveszítették, visszatértek Magyarországra, ahol Siófokon az alperesek egy adósságelismerő nyilatkozatot írtak alá. Ebben elismerték, hogy 14.000.000 forintot vettek át üzleti célra a felperestől és kötelezettséget vállaltak arra, hogy a pénzt 2006. január 30. napjáig hiánytalanul visszaadják a kölcsönadó számára. Az okiratot kölcsönadóként a felperes is aláírta. A felperes felhívására a IV. rendű alperes 2006. január 10-én és április 6-án 1.500.000-1.500.000 forintot fizetett meg a felperesnek.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 11.133.913 forint és járuléкаи kölcsön megfizetésére.
- [3] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Vitatták a szerződés létrejöttét és előadták, hogy a megállapodást csak kényszer és fenyegetés hatására írták alá. Előadásaik szerint az I. rendű

alperes csak közvetítőként, a II. rendű alperes csak közreműködőként, míg a IV. rendű alperes csak tolmácsként volt jelen a tárgyalásokon. A IV. rendű alperes viszontkeresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest a 3.000.000 forint és járulékai visszafizetésére.

Az első- és másodfokú ítélet

- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a III. és IV. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 11.133.913 forintot és járulékait, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint az olasz üzletemberrel való szerződés megkötését a III. rendű alperes kezdeményezte, az ügyletkötés az ő érdekében állt és a tárgyalásokon még részben a IV. rendű alperes is közreműködött, de az I., II., és V. rendű alpereseknek kizárólag közvetítő szerepe volt és csak jutalék reményében utaztak el Zágrábba. A felperes ennek megfelelően a III. rendű alperessel, valamint az ügyletben közreműködő és üzlettársként bemutatott IV. rendű alperessel állt jogviszonyban és a IV. rendű alperes felelősségét alátámasztotta az is, hogy 3.000.000 forintot már visszafizetett a felperesnek.

A felperes által az alperesek rendelkezésére bocsátott pénz átadását, átszámolását több tanú is igazolta és így bizonyítást nyert, hogy a jogviszony a felperes és a III- IV. rendű alperesek között létrejött. Nem volt megállapítható, hogy a pénz elvesztését követően fizikai erőszakra került volna sor, de nem került igazolásra az sem, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatot később kényszer, fenyegetés hatására írták volna alá az alperesek. Az aláírt okirat ennek megfelelően igazolta a kölcsönszerződés tényét és megerősítette, hogy a megállapodás a felperes és a III- IV. rendű alperesek közt létrejött. Nem volt olyan tényállási elem, amely miatt a szerződés jóerkölsbe ütköző lehetett volna és színleltség sem állt fenn, mert még tényállítás szintjén sem merült fel az, hogy a felek valamit színlelni kívántak volna. Az elsőfokú bíróság, tekintettel arra, hogy a IV. rendű alperes a törlesztéssel a felperes felé fennállt fizetési kötelezettségének tett eleget, nem találta megalapozottnak a IV. rendű alperes viszontkeresetét.

- [5] A IV. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében részben megváltoztatta, mellőzte a IV. rendű alperest a III. rendű alperessel egyetemlegesen marasztaló rendelkezéseket és kötelezte a felperest a IV. rendű alperes költségeinek a megfizetésére, ezt meghaladóan pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság - kiegészítve az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást - megállapította, hogy a beruházást a III. rendű alperes cége kívánta megvalósítani, amellyel a IV. rendű

alperes üzleti kapcsolatban állt ugyan, de a perbeli projektben a IV. rendű alperes a cége útján sem vett részt, így a tárgyalásokon csak tolmácsként szerepelt. A másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes a követelését kizárólag kölcsönszerződésre alapítva tartotta fenn, tartozáselismerésre nem hivatkozott. Az adósságelismerő nyilatkozat szerinti helyen és időben, a szerződés szerinti pénznemben, a szerződés szerinti összeg az ott meghatározott módon és célra a szerződést kölcsönvevőként aláírók részére azonban nem került átadásra, nem volt ezért megállapítható, hogy a felek közt kölcsönszerződés jött volna létre a 14.000.000 forintba vonatkozóan.

A feleknek nem is állt szándékában a pénzösszeg tényleges átadása az olasz üzlettárs számára, a szándékuk csak arra irányult, hogy azt mint önerőt felmutatják, majd a pénzt visszajuttatják a felperesnek. A felek jogviszonya tehát ennek megfelelően inkább megbízási jellegű szerződésnek felelt meg és nem tudták, az önerő fogalma miatt pedig nem is számítottak arra, hogy a felperes által rendelkezésre bocsátott pénzt át kell majd adniuk, így annak az elszámolásáról sem kötöttek megállapodást. A pénzt tehát az I-IV. rendű alperesek a megbízási kereteit átlépve adták át, azzal a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 479. § (2) bekezdése szerint nem tudtak elszámolni és ezért a régi Ptk. 318. § (1) bekezdése és a 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősségük állt fenn a felperessel szemben. Nem volt akadálya annak sem, hogy a felek a felelősséget az V. rendű alperesre is kiterjesztve vállalják el. A szerződéssel tehát a felek valóban színlelt szerződést kötöttek, mert azzal egy kártérítési felelősséget elvállaló jognyilatkozatot lepleztek. A keresetet azonban a felperes kizárólag az okiratra, mint kölcsönszerződésre alapította, a további jogcímeket, így a tartozáselismerést is kizárta, ezért a keresetet a IV. rendű alperessel a Pp. 215. §-a szerint el kellett utasítani. Nem volt megállapítható a másodfokú eljárásban felvett további bizonyítékok alapján sem, hogy a perbeli okirat kényszer, fenyegetés hatására jött volna létre, a kártérítési felelősség elvállalásakor pedig nem volt releváns az sem, hogy a IV. rendű alperes közvetlenül érdekelt volt-e a III. rendű alperes által tervezett projektben, mert a 14.000.000 forintot nem a beruházás, hanem az átadott önerő elvesztésével összefüggésben vállalták visszafizetni.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [6] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérte, hogy a Kúria annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Másodlagosan a jogerős ítéletnek, vagy annak az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az ügyben eljáró első- vagy másodfokú bíróságot kérte kötelezni új

eljárásra és új határozat hozatalára.

A felülvizsgálati kérelem indokolásában előadta, hogy iratellenes a másodfokú bíróság azon megállapítása, amely szerint a beruházást a III. rendű alperes cége kívánta volna megvalósítani és nem került igazolásra, hogy a zágrábi események kapcsán a III. rendű alperes magánszemélyként, vagy a cég megbízottjaként járt el. A IV. rendű alperes több elfogulatlan tanú vallomása szerint a III. rendű alperes üzlettársaként, projektigazgatóként került bemutatásra. A IV. rendű alperes az előzetes tárgyalásokon is jelen volt és ott - miután külön tolmács állt rendelkezésre - tolmács feladatokat sem láthatott el. Az adósságelismerő nyilatkozatot a IV. rendű alperes szövegezte és írta le saját kezűleg, majd azt kötelezettként aláírta, de megállapítható a felelőssége a ráutaló magatartással történt elismerése alapján is, mert 3.000.000 forintot ebből a jogviszonyból eredően már visszafizetett a felperesnek.

Az alperesek eltérő nyilatkozatai folytán fokozottan kellett volna értékelni a büntetőeljárás anyagát és a III- IV. rendű alperesek nem tudták indokolni, hogy miért tért el több fontos kérdésben a két eljárás során tett vallomásuk. A felperes nem állította, hogy az adósságelismerő nyilatkozat aláírásakor került volna sor a pénz átadására és ilyet maga az okirat sem tartalmazott. A kölcsönszerződés létrejötte nincs írásbeliséghez kötve, a 14.000.000 forint pedig USD devizanemben Zágrábban került átadásra az alpereseknek. Az okirat a Zágrábban szóban megkötött kölcsönszerződés létrejöttét, a pénz átadását, átvételét erősítette meg utólagosan és tartalmazta az alperesek kötelezettségvállalását annak a visszafizetésére.

Amennyiben alapos lenne a másodfokú bíróság álláspontja a szerződés megbízási szerződésként való minősítésére, az akkor sem vezethetne a kereset elutasításához, mert a keresethez való kötöttség nem jelent jogcímhez való kötöttséget is, a kérelmet még téves jogcímmegjelölés esetén is a jogvita alapjául szolgáló jogviszony tartalma alapján kell megítélni. (EBH 2006.1422.)

Iratellenes és életszerűtlen a jogerős ítéletnek az a megállapítása, amely szerint a felperes P. E.-re bízta volna a pénzt, hiszen a hölgy csak a IV. rendű alperes megbízottja volt, akit korábban a felperes nem is ismert. Nem adhatott a részére megbízást sem, a kölcsön célja pedig kizárólag az volt, hogy a III-IV. rendű alperesek igazolni tudják az önrész meglétét az olasz finanszírozó felé. A felperes pénzkölcsön nyújtása céljából utazott Zágrába, az alperesek voltak azok, akik az olasz befektetőtől a kölcsönt fel akarták venni és ennek eszköze volt a felperes által biztosított pénz önerőként történő bemutatása. A felperes tehát csak kölcsönként adta át a pénzt, az azt átvevő alperesek célja volt az, hogy azt önerőként mutassák fel az üzleti partnerüknek. A

felperes más ügyében, azaz az önerő bemutatás ügyében másnak megbízást nem adhatott, az önerő pedig a felperes által rendelkezésre bocsátott pénzt jelentette, ami szintén a kölcsönszerződés és nem a megbízási jogviszony létrejöttét támasztotta alá. Amennyiben az euró bankjegyek nem hamisak, úgy az elszámolás azonnal meg is történt volna és visszakapta volna a felperes a pénzét. Nem állapítható meg ennek tükrében az, hogy az I- IV. rendű alperesek ne megfelelően látták volna el a megbízást akkor, amikor az önrészt átadták az olasz partnernek, mert a pénzt nem ingyenesen, hanem 600.000 euró kölcsönösszeg fejében adták át, bízva abban, hogy ebből a kölcsönből tudják visszafizetni a felperestől kapott kölcsönt.

Ellentmondásos a jogerős ítélet a szerződés színleltségének a megítélése tekintetében is, mert nem adta indokát a másodfokú bíróság annak, hogy amennyiben a szerződést színleltnek tartja, akkor a színleltség jogcímére alapított viszontkereset miért nem alapos és miért nem a leplezett szerződés alapján ítélte meg az ügyet. A IV. rendű alperes viszontkeresetének az elutasítása tehát ellentétben állt az ítélet indokolásával. Mindezek alapján a tényállás kiegészítése iratellenes volt, a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen, a jogerős ítélet pedig olyan súlyos ellentmondásokat, logikátlan megállapításokat tartalmaz, amely az ügy érdemére kiható jogszabálysértéseket eredményezett.

- [7] A IV. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult. Előadta, hogy akarategység hiányában kölcsönszerződés nem jöhetett létre, az alperesek viszont nem kértek és nem is kaptak kölcsönt a felperestől, a pénzt a felperes sem kölcsönadási céllal, szándékkal vitte ki és nem is bocsátotta azt az alperesek rendelkezésére. Ellentmondásosak voltak a nyilatkozatok az okirati bizonyíték aláírásának körülményeivel kapcsolatosan és kérdéses volt az átadott pénz összege is. A felperes a pénzt tartalmazó táskát átvételi elismervény nélkül adta át ami a saját felelősségét támasztja alá, a kölcsönszerződés tartalmi elemei pedig nem válthatóak ki azzal, hogy a felperes szerint a pénz elvesztéséért az alperesek felelősséget éreztek. Nem került bizonyításra, hogy a további alperesek vonatkozásában állt volna fenn olyan üzleti cél, amelynek elérésére és ebből a kölcsön visszafizetésére ésszerűen bárki számíthatott volna. A IV. rendű alperes nem volt üzlettárs, csak alkalmanként működött közre - tolmácsként - az ügyben és az okiratot sem ő szövegezte. A felperes és a IV. rendű alperes között azonban nem csak kölcsön, hanem megbízási vagy egyéb szerződés sem jött létre, így a felperes igénye legfeljebb kárigény lehetne, amelyben a kölcsönt csak a könnyebb bizonyíthatóság célzatával tüntették fel, azaz színlelték. A felperes önkényesen osztotta ki a felelősséget és figyelmen kívül hagyta a saját közrehatását és a felelőtlenségét, a IV. rendű

alperes azonban kártérítési felelősséget sem kívánt vállalni, az okiratot csak félelemből és kimerültségből írta alá.

- [8] Az I., II., III. és V. rendű alperesek érdemi nyilatkozatot nem tettek.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [9] A felülvizsgálati kérelem megalapozott.

- [10] A másodfokú bíróság az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt és lényegében helyesen megállapított tényállásból téves jogi következtetéseket vont le, ezért a jogerős ítélet jogszabálysértő.

- [11] A rendelkezésre álló peradatok és a megállapított tényállás alapján a másodfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a felek között nem jött létre kölcsönszerződés és a jogügyletüket megbízásnak lehetne minősíteni. A régi Ptk. 474. § (1) bekezdése szerint a megbízási szerződés alapján a megbízott köteles a reá bízott ügyet ellátni. A felperesnek azonban nem volt semmilyen ügye az olasz üzleti partnerrel, illetve az alperesek által elvégezni kívánt beruházással, vagy a részükről megkötni kívánt kölcsönszerződéssel kapcsolatban. A felperes összesen azért került az ügybe, mert annak reményében, hogy a kölcsönből megvásárolják a panzióját, kérésre, vállalta pénz átadását a hitelszerződés megkötéséhez szükséges önrész felmutatásához. A felperesnek tehát nem volt semmi olyan ügye, amelyet az alperesek bármelyike ellátott volna, nem akart hitelt felvenni az olasz partnertől, vele semmilyen szerződést nem kívánt kötni és nem merült fel az sem, hogy belépne a III. rendű alperes által megvalósítani kívánt beruházásba.

- [12] A felperes soha nem állította, hogy Siófokon adott volna át kölcsönt az alpereseknek és ilyet az adósság elismerő okirat sem tartalmazott. A felperes - ahogyan azt ő is és lényegében valamennyi fél és tanú egybehangzóan előadta - Zágrábban bocsátotta a 14.000.000 forintot USD-re átváltva az alperesek rendelkezésére. A régi Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint kölcsön az a szerződés, amelynek alapján a hitelező köteles a meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani. A perbeli esetben erre került sor, a felperes a pénzt adta át, azaz bocsátotta az alperesek rendelkezésére azzal, hogy az alperesek, vagy az alperesek egy része vállalta annak a visszafizetését. A kölcsön létrejötté szempontjából közömbös, hogy a kölcsön célja csak az üzleti partner felé az önrész alperesek általi igazolása volt. Nincs akadálya annak sem, hogy a kölcsönszerződést csak rövid időre kössék meg, lehetséges pénzt kölcsönözni akár csak egy órára, vagy akár ennél rövidebb időtartamra is. A szerződés kölcsön jellegét támasztotta

viszont alá az, hogy nem vitatottan az alperesek meg akarták adni a pénzt a felperesnek. Amennyiben eleve úgy is gondolták, hogy az átadott USD összeget adják vissza a felperesnek, utóbb amikor a dollárt elveszítették, a megkapott euróból szerették volna rendezni a felperes részére fennálló tartozást. Fennállt tehát a felek megállapodása arra is, hogy a kapott pénzt az alperesek mihamarabb visszafizetik. Az ügylet kölcsöni jellegét egyébként még az sem zárta volna ki, ha arról lett volna szó, hogy magát a megkapott pénzt kell bizonyos idő elteltével visszaadni a felperesnek, hiszen a haszonkölcsön jogcíme éppen az ilyen jellegű jogviszonyt szabályozza (régi Ptk. 583. § (1) bekezdés).

[13] A peres felek közt Siófokon létrejött adósságelismerő nyilatkozat tehát a valóságnak megfelelően tartalmazta a felek közt létrejött jogviszonyt és helyes a felperesnek a kölcsön jogcímére alapított keresete is.

[14] Téves volt azonban mindezek mellett a felülvizsgálati kérelemben leírtaknak megfelelően a másodfokú bíróság álláspontja abban a tekintetben is, hogy önmagában a jogcím téves megjelölése miatt a keresetet már el kellett utasítani. A Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja szerint a keresetben egyebek mellett az érvényesíteni kívánt jogot és az annak alapjául szolgáló tényeket kell előadni. Ennek és a kialakult joggyakorlatnak megfelelően tehát a bíróság nincs kötve az előterjesztett jogcímhez, így ha a megállapított tényállás alapján az érvényesíteni kívánt jog a felet megilleti, a jogcím helytelen megjelölése nem feltétlenül adhat alapot a kereset elutasítására.

[15] A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítéletnek csak a IV. rendű alperes marasztalásának az elmaradásával kapcsolatos rendelkezését támadta, ennek megfelelően a Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak ebben a körben vizsgálhatta azt felül. Nem lehetett tehát már vitás az ügyben a III. rendű alperes jogerősen megállapított felelőssége, de az sem, hogy a felperes követelése az I., II. és V. rendű alperesekkel szemben nem volt alapos.

[16] A IV. rendű alperes - az első és másodfokú bíróság által egyezően kifejtetteknek megfelelően - marasztalható volt a felperes követelésében, ennek akadályát a másodfokú bíróság is csak a jogcím nem megfelelő voltában látta és ezért változtatta meg az elsőfokú bíróság döntését. Az adósságelismerő nyilatkozat érvénytelenségét az alperesek a széleskörűen lefolytatott bizonyítási eljárás ellenére nem tudták bizonyítani, nem került igazolásra az, hogy az okiratot a IV. rendű alperes, vagy bármelyik másik alperes kényszer, fenyegetés hatására írta volna alá. A rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható más jogcímen sem a nyilatkozat érvénytelensége. Mindezek alapján tehát annyi feltétlenül megállapítható volt, ha a III. rendű alperes volt

is az egyedüli alperes aki a kölcsönt felvette, a IV. rendű alperes akkor is vállalta a III. rendű alperessel együtt annak a visszafizetését. Nincs ugyanis semmilyen akadálya annak, hogy valaki más adósságának a visszafizetését vállalja valamely közte és az adós közt létrejött egyéb jogviszony alapján. Mindezeknek megfelelően tehát az érvényes adósságelismerő nyilatkozat IV. rendű alperes által történt aláírása már elegendő volt a felülvizsgálati kérelem megalapozottságához és a IV. rendű alperes marasztalásához. A feltárt körülmények a nyilatkozatban foglaltakat megerősítve szintén azt támasztották alá egyébként, hogy ilyen megállapodás létrejött a felek között, hiszen nem vitásan az alperesek voltak azok, akik elvesztették a felperes által rendelkezésre bocsátott pénzt, azt a vállalt kötelezettségük ellenére nem tudták visszafizetni, így okszerűen következett mindebből, hogy vállalták annak közös visszafizetését. Az, hogy az alperesek ezt követően egymással hogyan számolnak el, már nem tartozik a felperessel szemben fennálló jogviszonyukra.

[17] Peradatok merültek fel azonban arra is, hogy a IV. rendű alperes - ellentétben az I., II. és V. rendű alperesekkel - nem csak valamiféle tolmács, vagy közreműködő volt, hanem maga is részt vett volna a III. rendű alperes által indítani kívánt beruházásban. Érdekelte lehetett tehát a IV. rendű alperes az olasz partnerrel való ügylet létrejöttében és mint ilyen a kölcsön másik felvevőjének is minősülhetett. Az érvényes adósságelismerő nyilatkozat léte folytán azonban ennek a körülménynek az ügy megítélése szempontjából nem volt jelentősége, mert a IV. rendű alperes tartozása a felperes irányában akkor is fennáll, ha a kölcsönt egyedül a III. rendű alperes vette fel.

[18] A Kúria mindezekre tekintettel - a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján - a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján azzal hagyta helyben, hogy a III. és IV. rendű alperesek marasztalása egyetemes.

Záró rész

[19] A Kúria a döntését a felperes kérelme alapján tárgyaláson hozta meg.

[20] A Kúria ítéletének megfelelően a Pp. 239. §-a és 270. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési és felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes IV. rendű alperest a felperes javára a fellebbezési és a felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjból álló költség a bírósági eljárásban megállapítható

ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan és a 4/A. § (1) bekezdése szerint Áfá-val növelt összegben került meghatározásra. Köteles továbbá a IV. rendű alperes a felperes javára a felperes által lerótt felülvizsgálati illetékből eredő költség megtérítésére.

[21] Kötelezte továbbá a Kúria a IV. rendű alperest az általa tévesen le nem rótt 240.000 forint, a viszontkeresete elutasítása elleni fellebbezése után fizetendő illeték megfizetésére, felhívásra az állam részére.

[22] A Kúria ítélete ellen a jogszabályok értelmében felülvizsgálatnak nincs helye.

, 2016. október 4.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k.
előadó bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

Sz.Sz.

bírósági ügyintéző